

Следъ това откритие азъ смѣло се доближихъ до „живия камъкъ.“ Отъ ритника на Мирчо костенурката бѣше се свила и седѣше неподвижно.

Въ тъмнината азъ не можехъ да я разгледамъ добре и ми се поиска да я взема. Азъ обещахъ на мама, че ще гледамъ костенурката и тя се съгласи.

Стигнахме у дома си рано сутринята. Азъ тук-такси свалихъ костенурката отъ талигата и останахъ смаянъ отъ вънкашността ѝ: вмѣсто хубава, разноцвѣтна черупка, отъ която правятъ копчета и гребени, азъ видѣхъ чернозеленикъвъ цвѣтъ съ жълти петна. При по-внимателно разглеждане азъ видѣхъ две тънки линии отъ ударъ на колелото. Мжчно можеше да се повѣрва, че черупката на такова малко животно може да е по-здрава отъ челичения яй на колата. Освенъ това забелязахъ, че черупката на гърба ѝ се състои отъ 13 добре срастнати плочки.

Около половинъ часъ костенурката седѣ свита, но следъ това тя си извади главата и четиритѣхъ си кжси крака съ черни нокти и кжсата си опашка. Тя бърже запълзя къмъ кревата и се скри въ най-тъмния жгълъ. Ала азъ не я оставихъ на мира. Изнесохъ я навънъ да я покажа на работницитѣ,

— Вижъ, Иване, каква костенурка имамъ! — казахъ на работника, когото най-много обичахъ, защото той познаваше всичкитѣ птици и звѣрове, и много интересни нѣща ми разказваше за тѣхъ.

— Ето на, тя ви е счупила яя на талигата!... Здрава е!... Тука рѣдко се срѣщатъ, но на югъ ги има доста много. Цѣла зима спятъ въ тинята, а пролѣтъ, щомъ огрѣе слънце, излизатъ на брѣга да се препичатъ. А какви сж хитри! Костенурка е, но да видишъ какъ изкусно лови риба.